

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **JUDr. P. M.**, proti žalovanej **M.**, zastúpenej JUDr. A. D., **o náhradu škody**, vedenej na Okresnom súde Bratislava III, pod sp.zn. 33 C 38/1999, na dovolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo 4. marca 2010, sp.zn. 9 Co 76/2009 takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalobcu **o d m i e t a .**

Žalobca je povinný zaplatiť žalovanej náhradu trov dovolacieho konania v sume 117,22 € k rukám JUDr. A. D.D., do troch dní.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava III rozsudkom z 26. novembra 2008, č.k. 33 C 38/1999-256 zamietol návrh žalobcu, ktorým sa (po konečnej úprave petitu) voči žalovanej domáhal náhrady škody v sume 70 000,- Sk s príslušenstvom. Žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanej trovy konania vo výške 13 488,50 Sk, a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Škodu mala žalovaná spôsobiť žalobcovi tým, že odpredala časť majetku, ktorý patril žalobcovi (nebytový priestor zapísaný na LV č. X. a X., ktorý je v súčasnosti vo vlastníctve K. a E. a tým, že odmietla s ním uzavrieť zmluvu o prevode vlastníctva bytu, v dôsledku čoho žalobca musí žalovanej stále platiť nájomné. V odôvodnení svojho rozhodnutia poukazoval na to, že žalobcu zaťažovalo dôkazné bremeno zodpovednosti žalovanej za škodu; žalobca bol v zmysle ustanovenia § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka povinný preukázať, že žalovaná porušila právnu povinnosť, v dôsledku čoho jej vznikla škoda a preukázať príčinnú súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a škodou. Uvedené predpoklady všeobecnej zodpovednosti za škodu musia byť splnené kumulatívne. Dospel

k záveru, že žalobca nepreukázal hneď prvý z predpokladov vzniku zodpovednosti žalovanej za škodu, a to porušenie právnej povinnosti žalovanou. S ohľadom na nejasnú a zmätočnú špecifikáciu škody, ktorú žalobca svojimi podaniami sústavne menil, sa nezaoberal splnením ďalších predpokladov, a to výškou škody a príčinnou súvislosťou medzi škodou a porušením právnej povinnosti. O trovách konania rozhodol s poukazom na ustanovenie § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo 4. marca 2010, sp.zn 9 Co 76/2009 rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. Žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanej trovy prvostupňového konania v sume 447,74 € k rukám JUDr. A. D., advokáta v Bratislave, v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Žalovanej náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Dospel k zhodnému záveru ako súd prvého stupňa, že v danom prípade neboli splnené zákonné predpoklady vzniku zodpovednosti žalovanej za škodu, ktorú mala spôsobiť žalobcovi. Rovnako mal za to, že v konaní zaťažovalo dôkazné bremeno žalobcu, ktorý nepreukázal, že žalovaná porušila právnu povinnosť previesť na žalobcu vlastníctvo bytu. Stotožnil sa aj so záverom súdu prvého stupňa, že ustanovenie § 16 ods. 7 zákona č. 182/1993 Z.z. (v znení účinnom ku dňu podania návrhu na súd) nedovoľuje previesť vlastníctvo bytu na takého nájomcu, ktorý nemá vyrovnané všetky nedoplatky vo vzťahu k bytovému domu, v ktorom sa nachádza byt, ktorý má byť predmetom prevodu (spolu so zodpovedajúcim podielom na spoločných častiach a zariadeniach domu, ako aj podielu na pozemku). Konštatoval, že žalovaná tým, že doposiaľ na žalobcu nepreviedla vlastníctvo k bytu (so spoluvlastníckym podielom na spoločných častiach, zariadeniach bytového domu a k pozemku), neporušila svoju právnu povinnosť, nakoľko z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalovaná opakovane prejavila vôľu previesť na žalobcu vlastnícke právo k bytu (ktorého je žalobca nájomcom) a splneniu tejto povinnosti sa nebráni. Taktiež nemal za naplnené predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, a to porušenie právnej povinnosti žalovaným a škodu. Skutočnosť, že žalobca sa doposiaľ nestal vlastníkom bytu, ktorého je nájomcom a za ktorý musí teda uhrádzať nájomné, nemožno chápať ako ujmu (vyjadriteľnú v peniazoch), ktorá nastala v majetkovej sfére žalobcu. Ďalej dospel k záveru, že tvrdenie žalobcu, že bol ako nájomca ukrátený na podiele z kúpnej ceny za odpredaj nebytového priestoru tretím osobám, neobstojí z dôvodu, že nebol preukázaný ani vznik škody, ani príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a škodou. Uviedol, že nesplnenie hoci len jedného zo zákonných

predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu, má za následok, že zodpovednosť za škodu nevznikne. Z uvedených dôvodov napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 O.s.p.) O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie, ktorého prípustnosť a dôvodnosť odôvodnil ustanovením § 236 O.s.p v spojení s ustanovením § 241 ods. 2 písm. b) a c) O.s.p. ako aj tým, že odvolací súd odmietol poskytnúť ochranu jednému zo základných ľudských práv, a to právu vlastníť majetok. V dovolaní podrobne analyzoval skutkové okolnosti predmetnej veci a právne názory, ktoré uvádzal už v konaní pred súdmi nižších stupňov. Opakovane argumentoval tým, že 1/ H. M. sa stalo vlastníkom majetku, ku ktorému si žalobca uplatňuje náhradu škody, 2/ vlastníkom majetku, ani správca nemohli disponovať s bytmi, nebytovými priestormi, domom, pozemkom, na ktorom je postavený uvedený bytový dom, len ich previesť do (spolu)vlastníctva vlastníkov bytov, 3/ „stavebné úpravy, pri ktorých zostalo zachované vonkajšie pôdorysné aj výškové ohraničenie“ bytového domu mali byť predmetom prevodu vlastníckeho práva pre nájomníkov bytov v bytovom dome. Spochybnil právne závery súdov nižších stupňov o neexistencii predpokladov pre vznik nároku na náhradu škody (porušenie právnej povinnosti, škoda samotná, príčinná súvislosťou medzi vznikom škody a porušením právnej povinnosti), pričom opätovne poukazoval na danosť týchto predpokladov, odkazujúc na tie isté právne závery, ktorými odôvodňoval svoj nárok pred súdom prvého stupňa a odvolacím súdom. Rozhodnutie odvolacieho súdu považoval za nedostatočne odôvodnené. Navrhol, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu, ako aj súdu prvého stupňa, zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na nové konanie a rozhodnutie.

Žalovaná vo svojom vyjadrení k dovolaniu navrhla, aby dovolací súd dovolanie žalobcu odmietol a priznal žalovanej náhradu trov konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) s právnickým vzdelaním (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

V zmysle § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa .

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

V danom prípade dovolaním žalobcu nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, ale taký potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné. Dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané. Z týchto dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie žalobcu nie je podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. procesne prípustné.

S prihliadnutím na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 O.s.p.) skúmať vždy, či dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou zo závažných procesných väd vedúcich k vydaniu tzv. zmätočného rozhodnutia, neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či konanie a rozhodnutie odvolacieho súdu nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. (t.j. či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, o prípad nedostatku návrhu na začatie konania vo veciach, ktoré možno začať len na návrh, o prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať, či o prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo súdom nesprávne obsadeným). Takéto vady konania ale v dovolacom konaní neboli zistené.

Základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky zaručuje, že každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestanným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch, alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

K porušeniu ústavou garantovaného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, resp. analogického práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru by mohlo dôjsť rozhodnutím všeobecného súdu nielen tým, ak by tento fakticky odňal možnosť komukoľvek domáhať sa alebo brániť svoje právo na všeobecnom súde (napr. II. ÚS 8/01), ale aj tým, ak by tento súd rozhodol arbitrárne, bez náležitého odôvodnenia svojho rozhodnutia (napr. I. ÚS 241/07), alebo vtedy, ak by sa pri výklade a aplikácii zákonného predpisu natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. III. ÚS 264/05).

Dovolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že námietka dovolateľa týkajúca sa nepreskúmateľnosti, resp. nedostatočnej odôvodnenosti písomného vyhotovenia rozhodnutia prvostupňového a odvolacieho súdu nie je dôvodná.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry

ESLP. Judikatúra tohto súdu teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie aj v náleze III. ÚS 119/03-30. Ústavný súd už vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní veci dospel k záveru, že v odôvodnení svojho rozhodnutia prvostupňový súd zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré žalobu zamietol a odvolací súd dôvody, pre ktoré rozhodnutia súdu prvého stupňa potvrdil. Ich rozhodnutia nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože súdy sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlili od znenia príslušných ustanovení a nepopreli ich účel a význam. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

Ústavný súd Slovenskej republiky pri svojej rozhodovacej činnosti vyslovil, že súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je právo účastníka konania na úspech s jeho procesným úkonom, v tomto prípade s dovolaním, a do obsahu tohto základného práva nepatrí ani právo na akceptovanie právneho názoru účastníka konania na skutkový stav zistený v konaní pred všeobecným súdom (napr. II. ÚS 231/34).

Dovolateľ ďalej v dovolaní namietal, že odvolací súd odmietol poskytnúť súdnu ochranu jeho základnému ľudskému právu – právu vlastníť majetok - zaručenému

Ústavou Slovenskej republiky, Listinou základných práv a slobôd a Dodatkovým protokolom k Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd.

Podľa konštantnej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky k porušeniu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru by došlo vtedy, ak by komukoľvek bola odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, predovšetkým, ak by všeobecný súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu fyzickej osoby alebo právnickej osoby (II. ÚS 8/01) alebo v prípade opravných konaní, ak by všeobecný súd odmietol opravný prostriedok alebo zastavil o ňom konanie bez toho, aby ho meritórne preskúmal a rozhodol o ňom v spojitosti s napadnutým súdnym rozhodnutím. V prípade dovolateľa však nešlo o odmietnutie spravodlivosti majúce za následok porušenie základných práv. Jeho právo na súdnu a inú právnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie bolo v celom rozsahu realizované, aj keď nie podľa subjektívnych názorov dovolateľa.

V zmysle článku 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 1 Dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

Článok 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nielenže ustanovuje, že každý má právo vlastníť majetok, ale súčasne určuje, že vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnakú zákonnú ochranu. Z formulácie obsiahnutej v tomto článku nemožno odvodzovať právo získať vec do svojho vlastníctva (vlastniť vec) bez ohľadu na dodržanie podmienok, ktoré sú na tento účel upravené zákonmi (I. ÚS 128/95) a nemožno z neho ani vyvodzovať zabezpečenie základného práva na ochranu vlastníctva bez splnenia zákonných podmienok jej poskytnutia, ktoré sú uvedené predovšetkým v Občianskom zákonníku (I. ÚS 59/94). Obsah vlastníckeho práva nie je predmetom

ústavnej úpravy, ale upravuje ho na základe ústavného zmocnenia zákon (PL. ÚS 38/95, I. ÚS 97/09). Týmto zákonom je Občiansky zákonník, ktorý obsah vlastníckeho práva vymedzuje tak, že vlastník veci je predmet svojho vlastníctva oprávnený držať, užívať, požívať jeho plody a úžitky a nakladať s ním, čo vychádza z rímsko-právnej koncepcie obsahu vlastníckeho práva (ius possidendi, ius utendi et fruendi, ius dispondendi).

Podľa Európskeho súdu pre ľudské práva môže byť majetkom, resp. vlastníctvom, existujúci majetok (rozsudok Van der Musselle v. Belgicko z 23. novembra 1983, Séria A, č. 70, str. 23, ods. 48) alebo majetkové hodnoty vrátane pohľadávok, o ktorých sťažovateľ môže tvrdiť, že má aspoň legitímnu nádej, že budú zhmotnené, resp. konkretizované (rozsudok Pine Valley Developments Ltd. a iní v. Írsko z 29. novembra 1991, Séria A, č. 222, str. 23, ods. 51 a rozsudok Pressos Compania Naviera S. A. a iní v. Belgicko z 20. novembra 1995, Séria A, č. 332, ods. 31). Európsky súd pre ľudské práva zastáva stanovisko, že majetok existuje len od chvíle, keď naň vlastník môže uplatniť nesporný nárok, pričom vlastnícke právo nezahŕňa právo na nadobudnutie majetku.

Keďže v zmysle citovanej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva možno za majetok považovať nielen existujúci majetok vo vlastníctve fyzickej alebo právnickej osoby, teda veci alebo iné aktíva, ktorých vlastníkom je táto osoba, ale i majetok, nadobudnutie vlastníctva ku ktorému môže fyzická alebo právnická osoba legitímne očakávať, Ústavný súd Slovenskej republiky sa vo svojom uznesení II. ÚS 91/2010 zo 4. marca 2010 zaoberal posúdením otázky, či za „majetok“ v zmysle čl. 1 dodatkového protokolu možno považovať aj pohľadávku účastníka konania na náhradu škody. Dospel k záveru, že legitímna nádej na nadobudnutie majetku by mu mohla patriť len v prípade, ak by pre priznanie jeho nároku boli splnené všetky zákonom ustanovené požiadavky na náhradu škody. Z toho dôvodu mal za jednoznačné, že pokiaľ ide o pohľadávku sťažovateľa na náhradu škody, v prípade nesplnenia všetkých zákonom ustanovených požiadaviek, účastník konania nemá nielen existujúci majetok, ale ani legitímnu nádej na jeho nadobudnutie.

Ústavný súd taktiež opakovane judikoval, že možnosť porušenia základných práv hmotného charakteru, v danom prípade základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu, treba posudzovať vždy vo vzťahu k porušeniu základného práva

na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (napr. IV. ÚS 367/08, I. ÚS 197/08, II. ÚS 78/05, IV. ÚS 301/07, IV. ÚS 203/09, IV. ÚS 326/07). Pokiaľ zo strany všeobecného súdu nedôjde ku konaniu, ktoré by predstavovalo zásah do práva na súdnu ochranu, nemôže byť všeobecný súd svojím rozhodnutím zároveň sekundárnym porušovateľom základného práva hmotného charakteru, medzi ktoré patrí aj právo vlastniť majetok.

Keďže Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil v konaní alebo rozhodnutí odvolacieho súdu také pochybenia, ktorými by boli zásadným spôsobom porušené ústavné princípy vyjadrené v čl. 46 ods. 1 ústavy, nemohol dospieť k záveru o porušení základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy. Toto platí rovnako vo vzťahu k čl. 1 dodatkového protokolu. Základné právo vlastniť majetok nemožno zamieňať s „právom na úspech v súdnom konaní“, ktoré náš právny poriadok nepozná.

Žalobca v dovolaní namieta, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.).

Iná vada konania je procesná vada, ktorá na rozdiel od vád taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Je právne relevantná, ak mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Z hľadiska dovolateľom tvrdenej existencie tzv. inej vady konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. treba uviesť, že dovolací súd môže pristúpiť k posúdeniu opodstatnenosti tvrdenia o tomto dovolacom dôvode až vtedy, keď je dovolanie z určitého zákonného dôvodu prípustné (o tento prípad ale v prejednávanej veci nejde).

Žalobca ako dovolací dôvod ďalej uvádza, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval

alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Treba uviesť, že nesprávne právne posúdenie veci (omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav) je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo o sebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia žalobcu boli opodstatnené, ním uvádzané skutočnosti by mali za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, nezakladali by ale prípustnosť dovolania podľa § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd použil na zistený skutkový stav správny právny predpis a či ho aj správne aplikoval, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné. O taký prípad ale v danej veci nejde.

Keďže ustanovenia § 237, § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. dovolanie žalobcu proti rozsudku odvolacieho súdu nepripúšťajú, bolo potrebné tento opravný prostriedok odmietnuť podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p. Vzhľadom na to Najvyšší súd Slovenskej republiky, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nemohol sa zaoberať napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešnej žalovanej vzniklo právo na náhradu trov konania proti žalobkyni, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd priznal žalovanej náhradu trov dovolacieho konania, ktorá spočíva v odmene advokáta za jednu právnu službu, ktorú poskytol žalovanej vypracovaním vyjadrenia z 25. augusta 2010 k dovolaniu žalobcu (§ 14 ods. 1 písm. b/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb). Základnú sadzbu tarifnej odmeny za tento úkon právnej služby určil podľa § 10 ods. 1 vyhlášky vo výške 91,29 €, čo s náhradou výdavkov za miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške jednej stotiny výpočtového základu [§ 1 ods. 3 a § 16 ods. 3 vyhlášky (t.j. 7,21 €)] po pripočítaní DPH v sume 18,72 € (§ 18 ods. 3 vyhlášky) predstavuje spolu predstavuje spolu 117,22 €.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave dňa 3. mája 2011

JUDr. Soňa Mesiarkinová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová

